

הרצאה לסימפוזיון בינתחומי בנושא:

"המילה הסמויה באיסלם, יהדות ונצרות"

הקבלה ומקום האהבה מאת הרב המקובל ד"ר מיכאל פורטנר

ראשית כל, יהיה זה חכם להביט היטב בתמצית ענייננו "המילה הסמויה", כדי שבזמן שהותנו כאן נחלוק עניין הדדי, והבנת המילים בהן אנו משתמשים, וכך נוכל לצמצם את הטריטוריה שלנו. זה ימנע מאיתנו אי הבנות וכעין בלבול-בבל, שעלול להטיל צל על כוונותינו הטובות ביותר.

הרעיון של 'המילה הסמויה' בנוי משני מרכיבים: 'המילה' ו'הסמויה'. מהי 'המילה' בהקשר הזה, ומהי 'הסמויה'? ולמה נחוץ לה להיות סמויה? 'המילה' בהקשר הזה הינה בחינת מכלול הלבושים של כוחות הבריאה, השייכים למערכת האופרטיבית של היקום, סמויה, ואחר כך 'יורדת' לעולם שלנו. בדרך זו, מתגלה המסר, כיצד אנו יכולים להגיע למלאות ושלמות, כאן על פני האדמה. 'המילה' בהקשר הזה היא נושאת ההנחיה הנצחית ובלתי משתנה, הניתנת למין האנושי. על פי זה, 'המילה' צריכה את הכינוי 'סמויה', בגלל שיעודה הנצחי הזה מראה לנו את העובדה, שהיא לא מושפעת משינויים חומריים, שינויים בזמן, מקום ושאר דימויים דמיוניים למיניהם.

'המילה' היא גם האור העליון, המוביל באופן שיטתי כל אדם לעבר המטרה האולטימטיבית. על כל אדם מוטלת המשימה לפתוח את עצמו ל'מילה הסמויה', לעשות עצמו כלי קיבול, כדי שיוכל לקבל את כל הטוב שנועד לו ממעל. היא 'סמויה', להבהיר לנו שזה לא יהיה קל. מלמטה נחוצים הרצון והמאמץ לקבל - אצל כל אדם.

שתי התנועות הללו בכל בן אנוש יובילו אותו להסכמה עם חוקי היקום, והחוק החשוב ביותר הוא חוק **אי-אנוכיות מוחלטת**.

כשכל אדם ישתדל למלא את החוק הזה, פנימית כשם שחיצונית, ה'סמויה' שבמילה יבוטל עוד ועוד, אז 'המילה הסמויה' תתגלה בפניו. בחיינו הארציים החוק הזה מתורגם כפקודה ממעל, שלכל יצור אינדיבידואלי חייבת להיות אהבה בלתי מותנית לאחר.

אהבה

כאן, על פני כדור הארץ, לא קיימת בשום אופן אהבה, במובן האמיתי של המילה. חוק החומר הינו חד משמעי; להשיג את מרבית הרווח למען הטוב האישי, עם מאמץ מועט ככל האפשר. זה החוק הארצי של חיינו כאן על פני האדמה, ולכשעצמו, אין לו קשר עם העולם הגבוה יותר. כשמישהו (עדיין) לא מחובר לעולם הגבוה יותר, הוא נתון לחוק המתאם הזה, כשכל שאר התבניות נגזרות ממנו; להשיג את מרבית הרווח למען הטוב האישי, עם מאמץ מועט ככל האפשר - אנוכיות. ולמרות שנדמה שאנו מסוגלים לתת, זה רק לשמור על הופעתנו. זה תמיד: 'אתה תגרד לי את הגב, ואני לך'.

כשאדם מגיע לגיל מסוים, הוא זקוק לבן או בת זוג. זה אינטרס אישי לחלוטין. כשבן עשרה מאוהב, זוהי תחושה ילדותית, לא מפותחת, כי הוא משליך את מיניותו על אדם אחר, ועל כל אחד לעבור את זה, כדי שיוכל להגיע להתפתחות רוחנית אישית.

אם כך, על פני האדמה אין בשום אופן אהבה. אז, היכן מוצאים אהבה? ומה זאת 'אהבה'? ומדוע קיימת ההוראה, שניתנה מאת 'המילה הסמויה' לאהוב אחד את השני? ומדוע יש לנו את ההרגשה שאנחנו 'אוהבים מישהו'?

נדמה לנו שזה כעין כוח סמלי, כוח שאנחנו מקבלים מלמעלה בצורה לא ישירה, ואנחנו חושבים שזה אהבה.

אבל האהבה האמיתית מתחילה, כשאני מקבל את הסימנים הראשונים, דרכם אני רואה שאני רחוק מהבורא. זו ההתחלה של אהבה אמיתית. האם זה לא מוזר? זה שונה לחלוטין ממה שאנחנו רגילים לחשוב באופן מסורתי.

אבל כשאני מקבל את ההרגשה שאני באפילה, שהבורא – המערכת האופרטיבית של היקום – כל כך גבוה, ובאותה עת אני מרגיש כאילו אני האדם היחיד בעולם הזה, זו תחילת הנצנוץ, מרחוק, של האור הגבוה – לעברי. והנצנוץ הזה בא יחד עם אהבה. אתם מבינים? ואהבה היא לא כשאנשים מתרגשים ומתחברים בצורות אחרות, כי זו לא אהבה, זה רק שיגעון... וכל אחד מאיתנו חייב לחצות את זה! זה בלתי אפשרי לאהוב את העם שלך, המשפחה שלך, או הארץ שלך במציאות הגבוהה, האמיתית. כמובן שיש דברים שעליך לעשות למען ארצך, למשל אם יש – ירחם השם – מלחמה, כמובן שאתה צריך להצטרף לצבא, ולעשות כל מה שצריך למען ארצך, אבל לא בשם ה'אהבה', כי האהבה היא לא קיימת. אתה יכול לחוש זיקה, אבל אהבה היא אך ורק כשיש לך, איכשהו, חוויה של הסכם באיכות עם חוקי היקום. זו אהבה. זה לא שלך, אבל זה מה שאתה חווה, כתנאי ליכולת הקבלה שלך את חוקי הנצחיים של היקום.

המונח 'אהבה עצמית' מתייחס על פי המילון לאגואיזם, מתוך הנחה, שאדם מסוגל לאהוב את עצמו, וזה בלתי אפשרי לחלוטין. זה יכול להיות עצום אם כל אחד היה יכול לאהוב את עצמו. באמת, יכול להיות עצום. הוא באמת ובתמים יכול להיות קדוש, מי שיכול לחוות אהבה בתוכו, ולאהוב את עצמו, כי לאהוב את עצמך, פירושו שאתה בהסכמה עם חוקי היקום. באיזשהו אופן, זה לא אתה שאתה אוהב, אלא שאתה חווה את האהבה בתוך עצמך.

מהעוצמה היצירתית האחת והיחידה שמעל, מהאב האחד, אתה יכול לקבל את חווית האהבה, כשאתה בהסכמה איתו.

חווית האור שבאב האחד היא האהבה האמיתית, המתגלמת ב"מילה הסמויה".

בן אדם משול לקופסה שחורה, בלי אור ובלי אהבה. זה בלתי אפשרי לאהוב אחר, כשאינן חוויה של אהבה בתוך עצמך. זו הסיבה שנאמר שהגיל הטוב ביותר להינשא בו הוא מגיל 20. אז ניתן לצפות שהוא יכול לחוות מעט אהבה בתוך עצמו. מה שיש לנו עתה, זה אינטרס אישי טהור, או 'הרצון לקבל תענוג'. עם זה נולד האדם בעולמנו, ואין לו שום מקום, בשום אופן, לראות אהבה.

.. ברגע מסוים בחייו, אדם חווה את הנקודה שבלב שלו, נקודת הנתינה. ברגע זה הוא מעלה תפילה לבורא, כי אנו חווים את הבורא דרך 'המילה הסמויה', ורק בתוך עצמנו. אי אפשר לדבר על הבורא ולומר מי הוא ומה הוא. זה לא ניתן לנו, אם נעשה זאת, אלו יהיו רק ניחושים. או שאתה חווה את הבורא, או שלא תדבר עליו ותקווה לחוות אותו.

אחד העקרונות החשובים ביותר בשיטת חוקי היקום הוא: **כלום לא בא מלמעלה, אם אין רצון מלמטה**. אהבה אינה יכולה להיכנס בך אם אין קודם רצון. אתה צריך להעלות תפילה, ומלמעלה יבוא אור באותה מידה בה הפעלת את הכוחות העליונים מלמטה. אהבה היא פועל יוצא של הרצון והמאמץ האנושי לבוא לכדי הסכמה עם איכות היקום. על התנועה הראשונה לבוא מהאדם עצמו.

אנשים שואלים: "אף אחד לא אוהב אותי, למה אני עדיין בודד? למה אין לי בן-זוג?" והתשובה היא - הכל בידך, אפילו כאן על פני האדמה. כשאין תנועה לעבר מישהו אחר, פירושו שאין לך מקום למישהו אחר, אתה רוצה את הכל לעצמך, על כן אתה עדיין "בודד". זה נכון לגבי כל אינדיבידואל, כשם שזה נכון למין האנושי כולו. אחרי זמן מה, המשאלה לקבל אהבה, באה אליך, אתה רוצה לדעת ולחוות אהבה. משמעות האור שאתה מקבל מהבורא דרך 'המילה הסמויה', היא שאתה חווה את האהבה בתוך הבורא, ולא לבורא. אף אחד לא יכול לחוות אהבה למישהו אחר. אתה חייב לחפש ולמצוא את האהבה בתוך הבורא.

אהבה באה **מהבורא**, ולא מבן אנוש. כשיש אפילו חוויה קטנה של האהבה הזאת, זה הרגע בו אתה מתחיל לבנות מהנקודה שבלבך את האהבה **בתוך עצמך**. אנו יכולים יכולים לסמל את זה כתנועה שמאלה בהוויה הפנימית שלך. אתה חווה אהבה, אך היא לא שלך. מדוע אנו חווים את זה כתנועה שמאלה? בתוכך קיימים צד שמאל וגם צד ימין, והעבודה הרוחנית יוצרת את התיווך בין שני הצדדים הללו בעצמך. כתוצאה של עבודה זאת, אתה מקבל את קו האמצע, וזה החוויה של האהבה בעצמך. אבל אתה לא מוכן לאהוב מישהו אחר.

ברגע שבנית מספיק כח פנימי בחוויה של אהבה **בתוך עצמך**... ולא אהבה של אינטרס אישי, אבל אהבה **בתוך עצמך**, ולפני שתוכל לחוות זאת, עליך לעבוד קשה, מאד קשה על עצמך, רק אז תקבל מקום בתוכך, בו תוכל לחוות אהבה. אז, כשאנו מדברים על אהבה של אינטרס אישי, אנו תמיד מדברים על האינטרס שלנו. איננו יכולים גם לדבר על אהבה לבורא, כי זה לא ניתן לאדם להביט אל תוך נפשו של אדם אחר. אנחנו לא יודעים מה מתחולל שם. יש רק את החוויה של ההתבוננות שלך, לכן זו אהבה **בתוך עצמך ובתוך הבורא**. האהבה היא **בתוך הבורא**. הוא בך, כי רק מבפנים זורח האור מ'המילה הסמויה', אור האינסוף.

כשבנית את הכוחות בצד שמאל של הוויתך הפנימית, אז זה אפשרי לעבור לצד ימין. 'ימין' בהוויה הפנימית, פירושו שאתה חווה את האהבה **בתוך** אדם אחר. לכל אחד יש בכל מצב את צד שמאל וצד ימין, וקו האמצע הוא האהבה שבך. כשאדם מביט באחר, מה עליו לעשות? הבט מצידי הימני, צד הרחמים, ומצד ימין זה, אתה מביט לצד ימין שבאחר. לעולם אל תביט באדם מההיבט של צד שמאל שלך. זהו הצד של הוויתך הפנימית, שבו אתה צריך לעבוד על עצמך.

אז הבט רק מצדך הימני על אדם אחר, ולעולם לא מצידיך השמאלי, כי בשמאל קיים האינטרס האישי שלך, האומללות והבעיות שלך, עד שתשלים תיקון מלא. כשאתה חווה אהבה אתה חווה רק בקו האמצע שלך. בלי קו האמצע הזה, זו תהיה טעות, למה? כי כל מה שמחוץ לך הוא הבורא. ולא משנה מי עומד מולך, זה יכול להיות יהודי או מוסלמי, נוצרי, או איזו אמונה שתהיה לו. כל מה שמחוץ לעור שלך זה רק **כח בריאה**, והאיכות החשובה ביותר ממנו היא - אי-אנוכיות מוחלטת – וכל היקום בנוי על הכח הזה.

זו תמצית ההנחיה הניתנת מלמעלה לכל בן אנוש; התיקון על פי שלשה קוים אלה. שלש הדתות החשובות ביותר מדברות מתוך הנחיה זו, מ'המילה הסמויה'. שלש הדתות הללו הן השתקפויות של שלשת הקוים בתיקון של המין האנושי. רק 'נושא' קו האמצע, אהבה, נדמה שונה בכל דת. אבל אפילו ה'שוני' הוא רק בתפיסת מאמיני אותה דת מסוימת. שיטה זו של תיקון על פי 'שלשה קוים' היא התמצית של כל ספר הזוהר, השיטה הסודית של היהודי, הניתנת לכל המין האנושי.

אנחנו יכולים לראות בדוגמה זו של תפילת היהודים, בה שני אנשים עומדים משני צידי האדם שקורא בתורה (קו האמצע). אפילו בנצרות אפשר לראות את זה (חישוב על ה'שילוש') למרות שבלבוש' שונה של 'המילה הסמויה'. אבל אם אתה מאמין רק ב'סיפור' ואתה לא נותן לעצמך להיטהר ולהיבנות בדרך 'המילה הסמויה', לעולם לא תגיע לאהבה אמיתית. ואף דת לא יכולה לגאול אותך!

אז עכשיו אתם יודעים שקו האמצע שייך לכל הנוגע לתיקונים שלכם, לכן אל לכם להביט מקו האמצע הזה באדם אחר, רק מקו ימין, קו הרחמים. יהיה מי שיהיה, נוצרי, יהודי, מוסלמי, או פאפואה, או אפילו אתאיסט, תמיד הביטו בהם באותו אופן, מקו ימין של הוויתכם הפנימית. אדם יכול להיות 'חסר אלוהים', והוא חסר אלוהים, לעצמו, אבל על פי הבורא הוא 100 אחוז מושלם, כי מלמעלה כל אדם יראה במצבו האמיתי. כל מה שמחוץ לך הוא מושלם, שלם וזו המציאות האמיתית. אם אדם חושב אחרת או מרגיש אחרת, זה בגלל שהוא מביט דרך הצד הלא מתוקן על פי חוקי היקום. אתה צריך לראות את האהבה **בתוך** אדם אחר, ולא לטפח אהבה לאחר, כי זו רק משאלה, ולא מה שהבורא רוצה מאיתנו, בשום פנים ואופן לא. כשאתה חושב או מתכוון להרגיש אהבה למישהו אחר, דע שאתה עוסק באינטרס אישי. רק כשאתה רואה או חש באהבה **בתוך** האחר, פירושו שאתה מזהה

בו את איכותו של הבורא, אפילו אם הוא אתאיסט, או אדם עם לב טוב, דת אחרת, או איזה אמונה שלא תהיה לו... כל מה שמחוץ לך הוא הבורא! כמובן שאתה צריך עוצמה כדי למלא את זה, אמונתך שלך עלולה למלא אותך גאווה לפגוע באחר. ואז תסרב לכל הטוב!

עלינו לראות את האהבה באדם אחר. כשאתה מדבר על אחר, אתה מדבר על עצמך, על תפיסתך שלך את האחר. כשתראה את האהבה באחר, תחבר את האהבה **בתוך** האדם עם הבורא. אתה תראה שהכל הוא בתוך הבורא. אתה תעלה שלב גבוה יותר אל הבורא. אתה מחבר את האהבה בבן אדם אחר עם האהבה **בתוך** הבורא. והתוצאה היא, שלא תהיה תלוי באותו בן אדם. אתה נסמך אך ורק על כוח הבריאה היחיד. ואתה יוצר קשר עם כל המין האנושי, וכל יצירי הטבע, בכל תראה **אותו**. אז תהיה לך אהבה מושלמת. אהבה ללא קשר למושא האהבה. אתה אוהב ומוקיר את הבורא ואת הבריאה באופן בלתי מותנה, ללא שום תנאים!

אז עשית חמש תנועות בשלשת הקווים, להגיע לאהבה מושלמת. (ראה תרשים). לגבי היהודי אלה חמש נביעות של האור (ספירות) ובשלשת הקווים טמונה הדרך לתיקון ושלמות. לנוצרי זהו הצלב. המוסלמי מתפלל חמש פעמים ביום לבורא והוא רואה דרך שלשת הקווים את התרוממותו של סוס לבן עם הנביא. הסוס הלבן מבטא את גוף האדם, שנזקק להיטהרות, לגביו התפילה היא דרך להגיע לבורא עם כוונות טהורות. הגוף יוקרב ויהיה 'לבן' מכל חטא. כשתביטו בתרשים תראו את התמונה הבאה:

~ התנועה הראשונה (1) חייבת לבוא מהאדם עצמו. היא נעה מלמטה למעלה, לעבר הבורא. זה נקרא תפילה, בקשה לרחמים. זה בא מהנקודה שבלב, מרצון האדם לתת. הוא מניח מאחור את האינטרס האישי שלו. דרך תנועה זו, אדם הופך עצמו כלי קיבול, ויגיע להסכמה עם איכויות הבורא.

~ מלמעלה מגיעה התגובה (2), התשובה הנחוות בתוך האדם היא האהבה ש**בתוך** הבורא תמיד.

~ האדם מקבל את הכוח לעבוד על עצמו (צד שמאל) ברוחניות (3), לחוות ולבנות את האהבה **בתוכו**.

~ כשהתיקון נשלם, הוא יכול להכיל ולחוות אהבה **בתוך** עצמו.

~ הוא עושה תנועה לימין (4) לעבר האחר. הוא רואה את האהבה **בתוך** אדם אחר.

~ כשהוא חווה את האהבה **בתוך** הבורא, **בתוך** עצמו ו**בתוך** האחר, הוא יכול להחזיר אהבה-חובקת- כל זו לבורא (5), במילים אחרות, הכל למען הבורא.

כך שהכל קיים מתוך שלשת החלקים האלה, בדיוק כמו בן אדם: הראש, הגו, והחלק התחתון של הגוף. זה אותו דבר בכל המין האנושי. זה לא משנה מי הראש ומי חלק הגוף התחתון, הראש לא יכול להתקיים בלי הגו והחלק התחתון. החלק התחתון לא יכול להתקיים בלי הראש והגו. אלו שלשת בני נוח: שם, חם ויפת, והם כולם נושאי הקליידוסקופ של כוחות הבריאה ביקום!

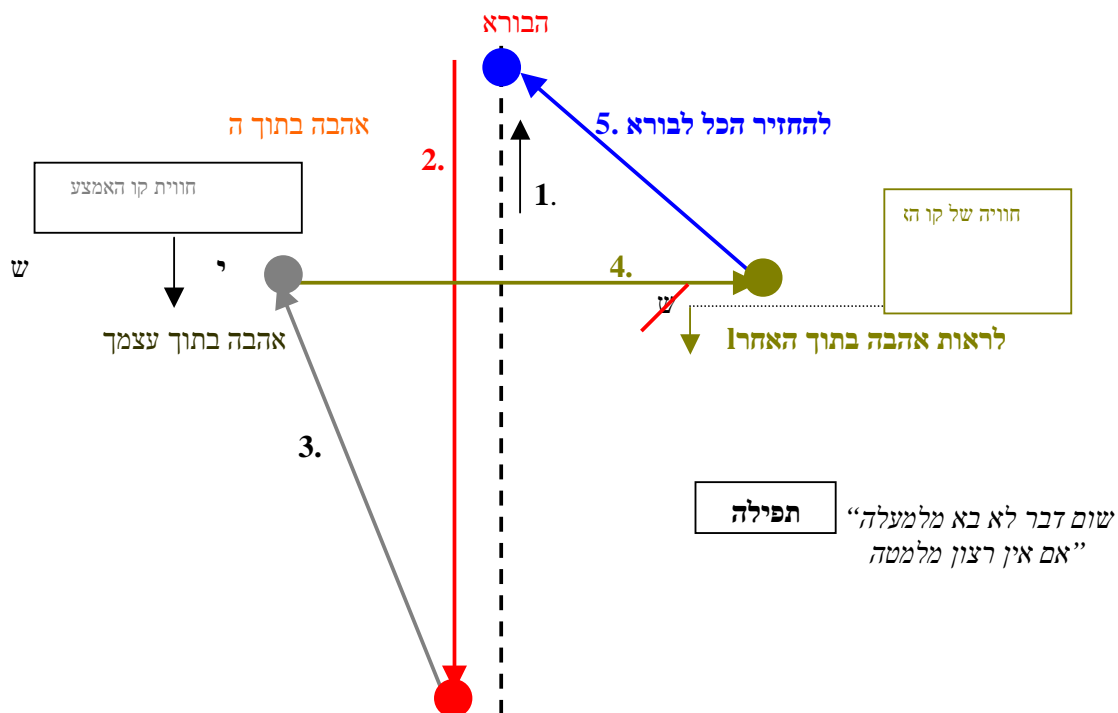
לכן, אם אנו רוצים להגיע לסיפוק אמיתי ושלמות, עלינו לראות בבירור שאנחנו תמיד בהיזדקקות אחד לשני. איננו יכולים אחד בלי השני! איננו יכולים לנקות את מצפוננו באמירה "אנחנו סובלניים". להיות סובלני זה לא מספיק, סובלנות לעולם לא תביא אותנו לסיפוק הסופי. למה? זה לא כתוב בהנחיה! סובלנות זו רק שיטה, דרך ל "הפסקת האש". אני סובלני כלפיך, ומצפה ממך להיות סובלני כלפי. יש דרך אחת בלבד לראות את האהבה אחד **בתוך** השני, וזה רק על ידי עירוב הבורא!

זה עלול להראות לך בלתי אפשרי מבפנים. אבל למרות שתמעד וטיפול, בסוף אתה תצליח, לגמרי! רק הגישה של הפנימיות והחיצוניות תביא אותנו יחד למטרת הבריאה, המתייחסת לכל אחד מאיתנו כפרט וכשלם.

מלמעלה מוגשת לנו השאלה או ההצעה, להביא את חיינו להיות בחיים. אז בואו ניצור ארץ שהיא בחיים. אם נעשה זאת מתוך התודעה והמוכנות שלנו, נימנע מסבל ואומללות. אם לא, אנחנו ממקמים את עצמנו בסתירה לחוקים המושלמים והנצחיים של היקום, וכתוצאה מכך נתנסה בסבל ואומללות. וזה יביא אותנו בסופו של דבר, לאחר שקיבלנו הרבה מכות, לקבלה והליכה בעקבות ההנחיה של האהבה.

בספר הזוהר הקדוש נאמר, שמשנת 1995 המון מתושבי העולם יגיעו לדרגת התפתחות של נשמותיהם. מרגע זה והלאה הם יהיו מסוגלים לראות את האהבה, אחד **בתוך השני**, ו**בתוך** הבריאה, ולחיות על פי החוק הזה.

תרשים דרך האהבה

החלק הגבוה בבן האדם: הנקודה שבלב. נקודה של לתת.

החלק התחתון בבן האדם: פיסה אחת של תחושה בלתי מובחנת
הרצון לקבל
אנוכי

אהבה היא המילה הסמויה
לחוות כתוצאה מהסכמה באיכות עם חוקי היקום